

meg a jó kolbászokat, s bizony, mi egy falat sonkát, egy falat kolbászt sohasem kapunk, s konyha-hulladékánál nem is látunk egyebet! Bezzeg a gróf kutyái kalácson élnek, fácánesontot kapnak!

A gróf egyszer meglátta az ispán úr szép két kutyáját, elkérte tőle, s egy malacot adott neki helyettük. A Fili meg a Pici így a gróf kastélyába kerültek. Jó ideig békességben éltek itt, de utoljára is elunták az életet.

— Hej Pici! — mondta a Fili — de unalmas ez a fácánesont, s az a puha kalács meg mindig a nyeldeklőmhöz ragad, Bezzeg jó dolga van a juhász kutyáinak, azok szép piros kenyérhéjat ropogtatnak, s jó kemény szallonnabőrt szopogatnak!

(Bartók József)

Az egér és az ásó.

Az Egér meglátta a kertész ásóját a kamara sarkában. No — gondolta magában — ezt elviszem, hiszen ezzel a szerzőmmel nekem is könnyebben fog menni a falakban átjárót vájni, mintha csak a körmeimmel kaparok.

Az Egér hozzányúlt az ásóhoz, az ásó megbillent, eldőlt, s a nyele holtán zúzta a kis Egeret, aki nem tudta, hogy pórul jár minden nyápic legényke, ki magát s célját túlbecsülve, erős férfikézbe illő eszköz után kapkod.

(Bartók József.)

Leventéknek.

DAL A BECSÜLETRŐL

Zsibong az élet nagy vásárterén
Takargatott bűn, csillogó erény;
Egymást hizelgőn, lágyan fonja át
Hivságos érdek, önző csalfaság.

Köztük, mint árnyék, annyi fény között,
Koldusleány jár, rongyba öltözött;
Esdő szavára minden fül süket,
Nézése: bánat, neve: becsület.

A nagy tömeg csak sérti, megveti,
Én meg hűséget esküszöm neki;
A gúny szavát rá ezrek ajka szórja,
Én meg kiállok himnuszot zengni róla!

Zengő dalomnak legszebb tárgya vagy,
Én neked élek, benned, általad!
Ha az erőszak fölzüg ellened,
Melléd állok, hogy védelmezzelek.

Sötét írigység árnyát ontja rád,
 Én rád derítem lelkem sugarát;
 És gőg és gúny ha szennyét rád dobálja:
 Lemossa azt is hulló könnyem árja...

Nézz a szemembe: képed mutatom,
 Híven kísérlek minden utadon;
 A te neveddel ébred lelkemen
 Hit és barátság, vágy és szerelem...

Hozzád szegődtem, hozzád illem én,
 Bús vagyok én is, mint te, és szegény:
 S bár bűm terhétül földre roskadok:
 Rabod vagy hősőd, — én tied vagyok!

S ha döntő szót vár egy nagy pillanat,
 Meghaljak-é, vagy megtagadjalak:
 Téged dicsőít töredék dalom
 És meghalok — neveddel ajkamon...

(Sajó Sándor.)

Szép a világ.

Szép a világ... Egy híres keringő címe ez. Három kis szó. Derű árad belőle, kellemesség és boldogság. Nyomán fiatal, nevető arcok bukkannak elő lelkünk mélyéből, smaragdszínű rétek, feslő, illatos rózsák, napfényben kergetődző tarkaszárnyú pillék, fecskék csicsergését halljuk és magunk is valami megnevezhetetlen könnyűséget érzünk. Ha szívből mondjuk, eszünkbe jut gyermekkori kis ágyunk, anyánk fiatal arcát látjuk mosolygósan és eltűnődünk, hogy merre lehet a kis kárka, amellyel annyit játszottunk egykor. A színes kirakós kockák, a szőke és barnahajú babák, a ragyogó léggömbök, aprócska főzőedényeink, habüstünk?

Hova lett?... És sóhajtunk mélyen.

Sokszor vagyok egyedül és sokszor fáj a szívem. Valamikor úgy képzeltem el, hogy minden ember boldog itt a világon. Emlékszem, hogy mikor először hallottam azt a szót valakitől: „boldogtalan“, mintha szíven ütöttek volna. Boldogtalan!

Pedig „szép a világ...“

Ahol most élek, nincs nyomor. Ha több nem, de a mindennapi kenyere meg van az embereknek és sokan közülük, úgy látom, a sorsukkal mégis elégedetlenek. Apró kis harcaik vannak, messzebből semmiségek, közelebről mérgezett nyilacsákák. Egyiket-másikat próbáltam megkérdezni: boldog-e?

Rámnyílt a szemük. Boldog?... És keserűen nevetnek. Nem! Igazán nem!

Miért? — kérdezem tovább és elszorul a szívem. Mondom, van otthonuk, gyermekeik, biztos keresetük, egészségük. Min-